

PROP DE VOSALTRES

Davant l'1 de maig: saber i actuar

Benvolguts diocesans:

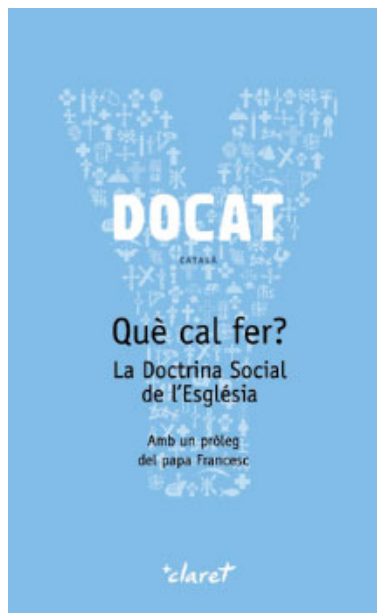
Tot catòlic ha de conèixer el pensament de l'Església davant la problemàtica social que contínuament se'ns planteja. Amb més força al voltant de l'1 de maig, Festa del Treball.

Com que es tracta d'un aspecte fonamental de les relacions de l'ésser humà amb els altres i amb el seu entorn, es produeixen diferents matisos segons les circumstàncies i les èpoques convertint-se en un tema permanent d'estudi i de reflexió. També de presa de decisions i d'actuació personal i col·lectiva.

Faig una crida, una vegada més, per llegir el Compendi de la Doctrina Social de l'Església. Comprovareu els àmbits relatius al desenvolupament social de la persona i la paraula que l'Església ha pronunciat per il·luminar les diferents situacions al llarg de la història. L'objectiu d'aquestes línies no és donar una lliçó sobre aquesta qüestió per augmentar els vostres coneixements, sinó oferir el títol d'alguns documents per llegir i argumentar i, el que és més important, per actuar amb criteri a la vida diària.

Hi ha una primera afirmació elemental que s'ha de tenir en compte:

L'Evangeli ha estat viscut i anunciat en circumstàncies històriques diverses. En els últims vint segles a la societat s'han produït canvis veritablement sorprenents, des de l'acceptació de l'esclavitud i l'organització política de l'imperi fins a la Declaració dels Drets Humans, les democràcies i la utilització de les noves tecnologies amb la carrera espacial i la globalització. En totes les èpoques milers de persones han acceptat amb molta felicitat l'anunci del missatge de Jesucrist i això ha estat motiu per voler transformar el món seguint els plans bondadosos de Déu. Hi ha hagut llums i ombres que permeten a tot cristià reconèixer i agrair les coses que s'han assolit i revisar i lluitar contra el pecat de l'odi entre germans, de l'enfrontament entre classes i cultures, de l'egoisme

en l'acumulació de riquesa que produeix injustes desigualtats entre persones i pobles.

Vull reduir el meu comentari a la nostra època iniciada, més o menys, en el segle XIX, en l'anomenada revolució industrial en la qual ja hi va haver molta preocupació eclesial i una resposta significativa en l'encíclica *Rerum Novarum* del papa

Lleó XIII, en la qual proposa importants mesures relatives a la feina, al salari, a una major distribució de la propietat, a unes condicions laborals que garanteixin la seguretat, a un reconeixement del dret d'associació. En els anys trenta del segle passat el papa Pius XI publica l'encíclica *Quadragesimo Anno* després dels efectes de la Gran Guerra i la consegüent crisi econòmica. En temps de la guerra freda, després de la Segona

Guerra Mundial, el papa Joan XXIII publica les encíclics *Mater et Magistra* i *Pacem in Terris*. Vindran després els documents del Concili i, sobretot, la constitució *Gaudium et Spes*. El papa Pau VI aborda aquesta qüestió en la *Populorum Progressio*, i sant Joan Pau II, en un llarg pontificat va publicar diversos documents entre els quals destaca l'encíclica *Laborem exercens*, i del papa Benet XVI la seva encíclica *Caritas in Veritate*. Per últim queden els escrits i les nombroses declaracions de l'actual pontífex, el papa Francesc, que aconsegueix que repetim les seves idees en múltiples fòrums: Església pobre per als pobres, en sortida, les perifèries geogràfiques i existencials... i tantes altres.

Les actuals relacions socials, laborals i polítiques tenen un llarg camí de recorregut teòric en l'Església. Fa falta ara que tot cristià el conegui i tingui el criteri adequat per aplicar aquests ensenyaments a la seva vida diària, en la família, en l'empresa, en la societat, en el carer...

Amb la meva benedicció i afecte.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

En marxa la campanya de la Declaració de la Renda 2019

La Conferència Episcopal Espanyola va donar a conèixer, el passat 29 de març, la campanya de comunicació de la Declaració de la Renda 2019 (IRPF 2018) amb el lema «Junts X un món millor». L'objectiu de la campanya és informar a la societat sobre la tasca de l'Església i la seva contribució al bé comú; informar també sobre el finançament de l'Església, el seu règim fiscal i el mecanisme de la casella; detallar el destí dels diners dels contribuents; donar les gràcies a tots aquells que han contribuït

i aconseguir el major nombre d'adhesions per un món millor.

Enguany es manté l'anunci de la campanya passada amb alguns arranjaments de postproducció per adaptar-lo a la gràfica d'aquest any. A més a més del seu caràcter multimèdia (ràdio, televisió, internet i xarxes socials), també es distribuïran més de 35.000 cartells i prop de dos milions de periòdics *Xtantos* amb entrevistes i reportatges centrats en la tasca de l'Església. Més informació a www.portantos.es.

CERCA DE VOSOTROS

Ante el 1 de mayo: saber y actuar

Queridos diocesanos:

Todo católico debe conocer el pensamiento de la Iglesia ante la problemática social que continuamente se nos plantea. Con más fuerza alrededor del 1 de mayo, Fiesta del Trabajo.

Al ser un aspecto fundamental de las relaciones del ser humano con los demás y con su entorno, se producen distintos matices según las circunstancias y las épocas convirtiéndose en un tema permanente de estudio y de reflexión. También de toma de decisiones y de actuación personal y colectiva.

Hago, una vez más, una llamada para leer el Compendio de la Doctrina Social de la Iglesia. Comprobaréis los ámbitos relativos al desarrollo social de la persona y la palabra que la Iglesia ha pronunciado para iluminar las diversas situaciones a lo largo de la historia. El objetivo de estas líneas no es dar una lección sobre esta cuestión para aumentar vuestros conocimientos, sino ofrecer el título de algunos documentos para leer y argumentar y, lo que es más importante, para actuar con criterio en la vida diaria.

Hay una primera afirmación elemental a tener en cuenta: el Evangelio ha sido vivido y anunciado en circunstancias históricas diversas. En los últimos veinte siglos en la sociedad se han producido cambios verdaderamente sorprendentes, desde la aceptación de la esclavitud y la organización política del imperio hasta la Declaración de los Derechos Humanos, las democracias y la utilización de las nuevas tecnologías con la carrera espacial y la globalización. En todas las épocas miles de personas han aceptado con mucha felicidad el anuncio del mensaje de Jesucristo y ello ha sido motivo para querer transformar el mundo siguiendo los planes bondadosos de Dios. Ha habido sus luces y sus sombras que permite a todo cristiano reconocer y agradecer los logros y revisar y luchar contra el pecado del odio entre hermanos, del enfrentamiento entre clases y culturas, del egoísmo en la acumulación de riqueza que produce injustas desigualdades entre personas y pueblos.

Quiero reducir mi comentario a nuestra época iniciada, más o menos, en el siglo XIX, en la llamada revolución industrial donde ya hubo mucha preocupación eclesial y una respuesta significativa en la encíclica *Rerum Novarum* del papa León XIII, en la que propone importantes medidas relativas al trabajo, al salario, a una mayor distribución de la propiedad, a unas condiciones laborales que garanticen la seguridad, a un reconocimiento del derecho de asociación. En los años treinta del siglo pasado el papa Pío XI publica la encíclica *Quadragesimo Anno* tras los efectos de la Gran Guerra y la consiguiente crisis económica. En tiempos de la guerra fría, después de la Segunda Guerra Mundial, el papa Juan XXIII publica las encíclicas *Mater et Magistra* y *Pacem in Terris*. Vendrán luego los documentos del Concilio y, sobre todo, la constitución *Gaudium et Spes*. El papa Pablo VI aborda esta cuestión en la *Populorum Progressio*, y san Juan Pablo II, en un largo pontificado publicó varios documentos entre los que destaca la encíclica *Laborem exercens*, y el papa Benedicto XVI su encíclica *Caritas in Veritate*. Por último quedan los escritos y las numerosas declaraciones del actual pontífice, el papa Francisco, que consigue que repitamos sus ideas en múltiples foros: Iglesia pobre para los pobres, en salida, las periferias geográficas y existenciales... y tantas otras.

Las actuales relaciones sociales, laborales y políticas tienen un largo camino de recorrido teórico en la Iglesia. Hace falta que ahora todo cristiano lo conozca y tenga el criterio adecuado para aplicar estas enseñanzas a su vida diaria, en la familia, en la empresa, en la sociedad, en la calle...

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Alfés celebra la Festa de la Gent Gran

Alfés es va vestir de gala, el passat 24 de març, per celebrar la Festa de la Gent Gran amb diferents actes entre els quals va destacar la missa a l'església de Sant Pere, presidida pel nostre bisbe Salvador.

La presidenta de la Diputació de Lleida, Rosa Maria Perelló, acompanyada per la vicepresidenta primera, Rosa Pujol, va presidir la festa. L'alcalde de la població, Hilari Guiu, i la resta de membres del Consistori van rebre les autoritats a la plaça de l'Església per participar tot seguit en la celebració de l'eucaristia. Va ser una festa de germanor i de retrobament, ja que hi van participar persones que resideixen fora del poble però que hi van néixer. Tots els home-

DIPUTACIÓ DE LLEIDA

natjats van rebre un detall i van poder saludar a les autoritats, també al bisbe Salvador. Després de la missa es va celebrar pròpiament l'acte d'homenatge, a la carpa de

la Diputació. Va ser el moment dels parlaments de les autoritats, entre elles, del president del Club de Jubilats d'Alfés, Josep M. Barberà.

Festivitat del beat Salvi Huix a la Catedral

El diumenge 5 de maig es recordarà la figura del beat Salvi Huix i Miralpeix, que fou bisbe de Lleida.

És el dia que la Sagrada Congregació de Litúrgia va escollir per a la memòria litúrgica del nostre bisbe màrtir. El dia 5 de maig fou el dia en què va entrar solemnement a la nostra Diòcesi, l'any 1935. Una setmana abans havia fet l'entronització oficial. El bisbe Huix va ser afusellat el 5 d'agost, juntament amb altres 19 persones, laics i mossens.

Salvi Huix i Miralpeix va néixer a Sant Hilari Sacalm (diòcesi de Vic), l'any 1877. Va estudiar al Se-

minari de Vic, on fou ordenat prevere el 1903. L'any 1907 ingressà a la Congregació de l'Oratori de Sant Felip Neri, on diverses vegades exercí com a prepòsit. Tant a la diòcesi com a l'oratori es va distingir pel seu zel pastoral. L'any 1928 va ser nomenat bisbe d'Eivissa i el 1935, de Lleida. En esclatar la persecució religiosa espanyola va ser empresonat i el 5 d'agost de 1936 fou afusellat al cementiri de Lleida, juntament amb altres 20 companys de presó. Va ser exemplar el seu testimoni tant a la presó com en el moment del martiri.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Entrem en el misteri del cor adolorit de Déu que és Pare, i parlem amb Ell mirant les moltes calamitats del nostre temps» (20 de febrer).

@Pontifex: «En els moments més foscos de la nostra història el Senyor es fa present, obre camins, aixeca la fe descoratjada, ungeix l'esperança ferida, desperta la caritat adormida» (20 de febrer).

@Pontifex: «Senyor, tu coneixes la resistència que tenim per deixar entrar en el nostre cor els dolors dels altres. Obre els nostres cors i plasma'ls a la teva imatge» (21 de febrer).

@Pontifex: «Senyor, concentra la nostra mirada en allò essencial, fes que ens desprenguem de tot allò que no ajuda a fer transparent l'Evangelí de Jesucrist» (23 de febrer).

Els esplais surten al carrer per donar a conèixer la seva tasca

Els esplais del MCECC Lleida de la Fundació Verge Blanca van sortir al carrer, el passat 30 de març, per donar a conèixer les seves activitats i recollir fons per al programa «Vacances per créixer».

La plaça Sant Joan de Lleida va acollir activitats diverses per mostrar en què consisteix l'Esplai. Una desena d'esplais del MCECC de la diòcesi de Lleida van participar en la trobada. Els participants van aportar dos euros per recaptar fons per al programa «Vacances per créixer».

Des de l'any 2012, la Fundació Verge Blanca està duent a terme aquest projecte que consisteix en la realització d'activitats de lleure educatiu durant els mesos d'estiu perquè infants en situació de risc social puguin gaudir d'un temps

de lleure de qualitat i econòmicament accessible. I també puguin ser acompanyats en el seu creixement.

Visita institucional a les Llars del Seminari

Roser Galí va mostrar el seu interès per conèixer el nostre projecte i com el gestionem en el dia a dia. La nostra treballadora social, Natàlia Bosch, va fer una clara exposició de com procurem apoderar les famílies que passen per les Llars, per un període de fins a tres anys. Van valorar molt positivament el fet que hi ha famílies de diferents nacionalitats i nens i nenes petits i adolescents que, quan cal, tots formen una comunitat.

El diàleg fluid entre tots els presents va acabar amb el visionat d'un petit vídeo que recollia moments de la vida de les Llars i petits testimonis d'alguns dels infants que hi viuen. En acabar es va fer la visita a un dels 19 pisos i la resta de les instal·lacions.

Agraïm aquesta visita que ens apropa a les institucions amb les quals estem col·laborant per aconseguir l'estabilització econòmica i social de les persones en situació vulnerable.

Montserrat Canals

El propassat dia 22 de març ens van visitar a les Llars del Seminari la directora general de Famílies del Departament de Treball i Afers Socials de la Generalitat de Catalunya, Sra. Roser Galí, i el director dels Serveis Territorials de Treball, Afers Socials i Famílies a Lleida, Sr. Joan Santacana. Carles Sanmartín, president de la fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom, la directora Inma Abadías i la resta de membres de l'equip directiu de les Llars, els varen acollir.

REFLEXIONS

Carisma i testimoni de la vida consagrada

Un dels objectius del Concili Vaticà II era l'«aggiornamento» de l'Església. El món anava canviant en molts aspectes i l'Església sentia que havia de dialogar i renovar-se per tal de fer entenedor el missatge evangèlic a l'home contemporani. A la Constitució *Gaudium et Spes* s'afirma que «el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot els dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de verament humà que no ressoni en llur cor». (...)

La vida religiosa havia d'adaptar-se també, i crec que hi va dedicar, i hi continua dedicant, a aquesta renovació molts esforços i mitjans. (...)

Hi ha uns desafiaments que ens acompanyen en aquest camí postconciliar, entre d'altres, la lluita contra el desencís que pot provocar la irrupció del pecat en els nostres projectes, el perill de la secularització no donant testimoni d'Aquell amb qui ens hem trobat i ha transformat les nostres vides.

És també un desafiament la comprensió de la vida consagrada en el si de l'Església, les relacions fraterne entre tots els qui formem el cos del Crist.

La dona consagrada té una aportació específica que convida a una reflexió.

La desinstal·lació, el sortir de les nostres zones de confort per anar a cercar a la humanitat que pateix és una invitació permanent. Aquests són alguns exemples, sense ànim d'exhaurir-los. Amb totes les febleses existents crec que la vida religiosa ha estat, i és, honesta i agosarada.

No deixa de sorprendre que en alguns llocs, tot i l'elevada edat de molts dels seus membres, se segueix amb il·lusió la cerca de nous camins compromesos més evangèlics, es procura viure amb llibertat proclamant la veritat sense atemorir-se pels poders temporals, amb gran simplicitat i humilitat. El gran desafiament, de tota manera, entenc que és la radicalitat de la nostra vocació, i la gosadia i confiança per a donar-hi una resposta lliure en bé de tot el poble de Déu i de la humanitat sencera.

La vida consagrada s'ha de deixar interpel·lar sempre per la gran pregunta ètica que recorre la Bíblia, «què n'has fet del teu germà?», i ha de donar-hi resposta segons el carisma rebut per a la major glòria de Déu que, com bé diu Ireneu de Lió, és la vida dels homes.

Les orientacions del Concili ens exigeixen una vigoria espiritual que ens dugui a cercar sempre i permanentment com «arrelar i enrobustir el Regne de Crist» (LG 44).

És una crida a una conversió constant.

Margarita Bofarull Buñuel, r.s.c.j.
Presidenta de l'Institut Borja de Bioètica

De la ponència «Carisma i testimoni de la Vida Consagrada». III Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II (2014). Publicat a *Revista Catalana de Teologia*.

AGENDA

► Diumenge, 28 d'abril. Diumenge de la Divina Misericòrdia:

—A les 18 h, Exposició del Santíssim.
—A les 19 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.

► Dimecres, 1 de maig. St. Josep Obrer.

A les 10 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la parròquia Santa Maria Magdalena. Organitza ACO.

► Dissabte, 4 de maig. Vetlla de Pregària

per les Vocacions, a la Parròquia de Santa Teresina. Organitza OMP i Delegació de Vocacions.

► Diumenge, 5 de maig. Festa del beat bisbe Huix:

—A les 11.30 h, Missa presidida pel Bisbe en el marc de la Trobada de Famílies de l'Episcopat que cada any se celebra per aquestes dates a Butsènit. Després dinar de germanor a l'aire lliure.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc. *Tortosa* (al territori de la Comunitat Valenciana) □ Sant Vicenç Ferrer, prev.

30. □ Dimarts [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47].

Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep Benet de Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.; sant Aldobrand, bisbe. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana) □ San-

ta Caterina de Siena, verge i doctora de l'Església, patrona d'Europa.

MAIG

1. ■ Dimecres [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8].

Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró secundari de Catalunya (1456). □ Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36].

Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família i mr.

3. ■ Divendres [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14].

Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21].

Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Diumenge vinent, III de Pasqua

(lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32. 40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jo 21,1-19 (o bé, més breu: 21,1-14)]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304) a Tessalònica.

Diumenge II de Pasqua (C)

COMENTARI

Creure per tenir vida

Resurrecció de Marko Ivan Rupnik, SJ

La finalitat dels evangelis la trobem clarament al final de les paraules que llegim avui: *Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i havent cregut, tingueu vida en el seu nom.* Els apòstols han cregut en el Crist ressuscitat i per això poden curar, donar vida: *Els apòstols obraven molts miracles entre el poble. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués alguns... tots recobraven la salut.* Això no és obra de Pere perquè és un gran taumaturg sinó per obra del poder del Ressuscitat que actua en ell... Però Crist ha donat als seus apòstols poders encara més extraordinaris: *Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu quedaran sense perdó.* Ara bé cal creure en Crist i als apòstols tampoc no els va ser fàcil de fer-ho. Ho veiem en Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.* I això que els companys li havien dit: *Hem vist el Senyor.* Però ell no se'ls creu: vol tocar, vol constatar; potser pensa que els altres s'han deixat enganyar veient el Crist quan era un fantasma. Però quan Crist torna a fer-se present, llavors, abans de tocar-lo ja confessa: *Senyor meu i Déu meu.* Una esplèndida confessió de fe. I Jesús diu unes paraules molt consoladores per a nosaltres que no hem tocat el Crist: *Feliços els qui creuran sense haver vist.* Nosaltres som feliços si creiem en ell. A la segona lectura diu Crist: *Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme.* La mort ja no té cap poder, només el té Crist, viu per sempre més. Ja s'ha acabat el poder de la mort. Ara regna la vida per sempre més.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.* O bé: *Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarseles, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.* O bien: *Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús. El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.